

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2016 r. – Ryanair i Airport Marketing Services/Komisja**(Sprawa T-53/16)**

(2016/C 145/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) oraz Airport Marketing Services Ltd (Dublin) (przedstawiciele: adwokaci G. Berrisch, E. Vahida, I. Metaxas-Maragkidis oraz B. Byrne, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 4, 5 oraz 6 decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33961 (2012/C) (ex 2012/NN) uznającej, że w drodze szeregu umów związanych z lotniskiem Nîmes-Garons, Ryanair oraz Airport Marketing Services otrzymali bezprawną pomoc, niezgodną z rynkiem wewnętrznym; oraz
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia w decyzji art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji oraz prawa skarżących do obrony, gdyż Komisja nie zezwoliła skarżącym na dostęp do akt postępowania wyjaśniającego oraz nie dała im możliwości przedstawienia w sposób użyteczny ich stanowiska.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż Komisja błędnie przypisała sporne środki państwu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż Komisja błędnie uznała, że zasoby Veolia Transport Aéroport de Nîmes (VTAN), jednego z podmiotów zarządzających lotniskiem, były zasobami państwowymi.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż Komisja nie zastosowała w sposób prawidłowy testu prywatnego inwestora. Komisja błędnie odmówiła oparcia się na analizie porównawczej, która doprowadziłaby do wniosku, że pomocy na rzecz skarżących nie została przyznana. Pośilkowo, Komisja nie przypisała odpowiedniej wartości usługom marketingowym, błędnie odrzuciła uzasadnienia decyzji lotniska o zakupie takich usług, błędnie nie uwzględniła możliwości, że część usług marketingowych mogła zostać nabyta dla realizacji celów interesu ogólnego, niesłusznie uznała podmiot zarządzający lotniskiem, Syndicat Mixte pour l'aménagement et le développement de l'aéroport de Nîmes – Alès – Camargue – Cévennes (SMAN) oraz jego prywatnego wykonawcę VTAN, za jeden podmiot, oparła swoje wnioski na niepełnych i nieodpowiednich danych wykorzystanych do obliczenia rentowności lotniska, pominęła efekty sieciowe, jakich osiągnięcia lotnisko mogło oczekiwać ze swoich powiązań z Ryanaiem oraz nie dołożyła starań, aby porównać dane przedłożone przez lotnisko z typowymi danymi odnoszącymi się do dobrze zarządzanego lotniska. W każdym wypadku nawet gdyby skarżący odnieśli korzyść, Komisja nie wykazała, że korzyść ta miała charakter selektywny.

5. Zarzut piąty, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE oraz 108 ust. 2 TFUE, gdyż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła prawo, gdy stwierdziła, że pomoc na rzecz Ryanaira oraz Airport Marketing Services była równa łącznym krańcowym stratom lotniska (zgodnie z obliczeniami Komisji), a nie faktyczną korzyścią dla Ryanaira oraz Airport Marketing Services. Komisja powinna była zbadać, w jakim zakresie rzekoma korzyść została rzeczywiście przeniesiona na pasażerów Ryanaira. Ponadto Komisja nie określiła ilościowo jakiegokolwiek przewagi konkurencyjnej, jaką uzyskał Ryanair dzięki rzekomej pomocy oraz nie wyjaśniła należycie, dlaczego odzyskanie określonej w decyzji kwoty pomocy było konieczne dla zapewnienia przywrócenia sytuacji sprzed przyznania pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2016 r. – POA/Komisja

(Sprawa T-74/16)

(2016/C 145/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pagkyprios organismos ageladotrofon (POA) Dimosia Ltd (Latsia, Cypr) (przedstawiciel: N. Korogiannakis, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretariatu generalnego Ares(2015)5632670 z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie nieuwzględnienia wniosku potwierdzającego złożonego przez skarżącą w piśmie z dnia 15 września 2015 r., w którym skarżąca wniosła, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43), o udzielenie jej dostępu do dokumentów dotyczących wniosku złożonego przez organizację zrzeszającą cypryjskich producentów o zarejestrowanie nazwy „Halloumi” na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012 L 343, s. 1), oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja, opierając się na art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, nie wyjaśniła należycie, dlaczego proces decyzyjny mógłby zostać poważnie zagrożony w wyniku ujawnienia nieujawnionych części.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa z uwagi na to, że podane przez Republikę Cypryjską powody odmowy ujawnienia na podstawie art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 nie są odpowiednie.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego oraz zasady przejrzystości, ponieważ odmowa Republiki Cypryjskiej ujawnienia niektórych z odnośnych dokumentów oznacza, że skarżąca nie jest w stanie zrozumieć przedmiotu któregośkolwiek z nieujawnionych dokumentów.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa, jako że państwo członkowskie nie może skorzystać z art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001, by odmówić ujawnienia dokumentów, jeśli decyzja, która może być zagrożona, jest decyzją instytucji Unii Europejskiej.